

PLAN ADAPTACJI DZIECKA DO WARUNKÓW SZPITALNYCH

Dla każdego dziecka pobyt w szpitalu jest sytuacją bardzo trudną. Trafiając do szpitala przeżywa ono często wstrząs, który wywiera na jego psychice negatywne piętno.

Najczęstszą reakcją jest lęk i niepewność, gdyż dziecko nagle zostaje wrzucone w nieznana mu rolę pacjenta, nie zna oddziału i ludzi tu pracujących, nie wie, po co tu jest i co się będzie z nim działo. Wyobrażnia może w takich sytuacjach podsuwać dramatyczne scenariusze, co potęguje poczucie zagrożenia, niepewności i lęku.

W takiej sytuacji wychowawcy i nauczyciele pracujący w szkole przyszpitalnej są dla dziecka oparciem, służą pomocą w dostosowaniu się do tych nieznanych mu, trudnych warunków. Należy podkreślić, iż bez atmosfery życzliwości, akceptacji i zrozumienia uczuć dziecka hospitalizowanego nie da się zbudować z nim od początku dobrej relacji, uzyskać jego zaufania.

Aby pomóc dziecku przystosowanie się do nowego, obcego mu środowiska szpitalnego stworzyłam „Plan adaptacji dziecka do warunków szpitalnych”. Uszeregowałam w nim działania, które stosuję na co dzień w pracy terapeutycznej.

Należy zaznaczyć, iż zadania należy dostosować do wieku dzieci, ich stanu zdrowia oraz możliwości poznawczych, indywidualnie potraktować każde dziecko.

DZIAŁANIA NAUCZYCIELA UŁATWIAJĄCE ADAPTACJĘ DZIECKA CHOREGO DO WARUNKÓW SZPITALNYCH

Lp.	Zadanie	Cel operacyjny-dziecko:
1.	Rozmowa terapeutyczna z dzieckiem nowoprzybyłym na temat zainteresowań, szkoły/przedszkola, kolegów, rodziny.	- rozładowuje napięcia, odpręża się, zapomina na chwilę o przykrych przeżyciach, wycisza się.
2.	Zapoznanie z oddziałem- pokazanie dziecku gdzie znajdują się najważniejsze dla niego miejsca(dyżurka lekarska i pielęgniarska, sala zabiegowa, świetlica).	- zna rozkład oddziału, przez co nowe miejsce staje się dla niego bardziej przyjazne, jest oswojone z nowym otoczeniem.

3.	Stosowanie biblioterapii wspomagającej proces adaptacji-literatura klasyczna dla dzieci, bajki terapeutyczne, poradniki dla dzieci hospitalizowanych: A.Kozłowska : „Zaczarowane bajki, które leczą”, C. Nitsch: „Bajki pomagają dzieciom”, M.Molicka: „Bajki terapeutyczne” „ Franklin idzie do szpitala”, C.Ciliota,C.Livingston: „Dlaczego idę do szpitala”, M. Rawicz: „Julka w szpitalu”, T.Mc Grath; „Kiedy jesteś chory lub leżysz w szpitalu”	- wie, czego ma się spodziewać z czasie leczenia, przez co mniej się boi; - identyfikuje się z bohaterami bajek, porządkuje swoje uczucia; - wycisza się i relaksuje, poziom stresu zostaje obniżony.
4.	Udział w zabawach integracyjnych, ułatwiających bliższe poznanie się współpacjentów oraz pomagających zrelaksować się i odprężyć.	- nawiązuje kontakt z innymi dziećmi, lepiej poznaje rówieśników, czuje się bezpiecznie, akceptuje siebie i kolegów, otwiera się na grupę, przebywa w życzliwej atmosferze.
5.	Zabawy dramatyczne mające z zadanie oswajanie lęku i strachu („Lęk” „Strach przed szpitalem”).	- oswaja się z uczuciem lęku i strachu jako naturalnymi uczuciami oraz uczy się je niwelować, zrozumieć i zaakceptować.
6.	Aktywny udział w cyklicznych uroczystościach imprezach okolicznościowych (Andrzejki, Mikołajki, Bal Karnawałowy, Powitanie Wiosny, Dzień Dziecka).	- ma okazję wykazać się na tle szpitalnej społeczności, wykazuje się inicjatywą, rozwija twórcze myślenie.